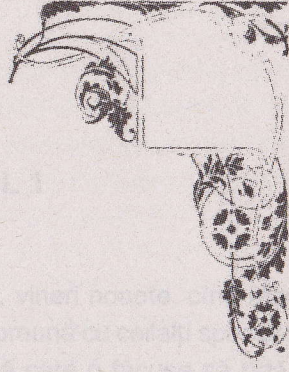
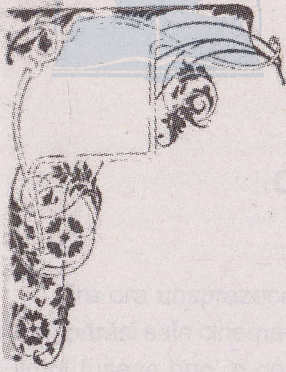

LIBRIS

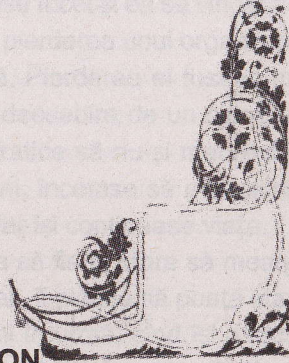
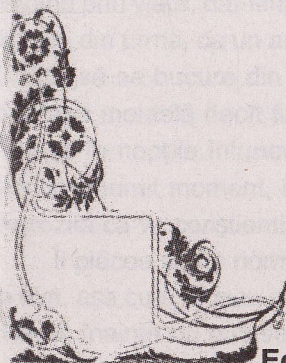

CAPITOLUL I

LINDA HOWARD

Bărbatul visat

Traducere de Gabriela Măcelaru

Editura MIRON

CAPITOLUL 1

Era ora unsprezece și jumătate, vineri noapte, cînd Marlie Keen părăsi sala cinematografului împreună cu ceilalți spectatori. Filmul fusese bun, o comedie ușoară care o făcuse să rîdă în hohote și o bine dispusese. În timp ce se ducea agale spre mașină, se gîndi că putea spune ce film văzuse fiecare, după cum reacționa acum. Nu era greu: cuplurile care se țineau de mîină sau se sărutau, în locul de parcare, văzuseră, evident, o poveste de dragoste, sexy. Grupul agresiv de tineri văzuse cel mai recent film de arte marțiale. Tinerele bine îmbrăcate, care discutau aprins, văzuseră o imitație după *Thelma și Louise*. Marlie era fericită că alesese comedia. În timp ce conducea spre casă, realiză că se simțea bine. Cel mai bine de ani de zile. De șase ani, mai precis.

Privind retrospectiv, își dădu seama că stătuse retrasă timp de cîteva luni, dar fusese atît de prinsă de viața liniștită pe care și-o impusese, încît nici măcar nu observase. Exista pur și simplu, trecînd prin viață, dar timpul se scursese încet și ea se vindecase în cele din urmă, ca un amputat după pierderea unui organ, care învăța să se bucure din nou de viață. Pierderea ei fusese mai degrabă mentală decît fizică și, spre deosebire de un ciung, se rugase în nopțile întunecate și singuraticе să nu-și mai revină. Într-un anumit moment, în cei șase ani, încetase să mai existe, îngrozită că va conștientiza din nou, dar își continuase viața.

Îi plăcea să fie normală. Îi plăcea să fie în stare să meargă la film, așa cum făceau oamenii normali, îi plăcea să poată sta la coadă; înainte nu putuse. Cu mulți ani în urmă, cînd își dăduse seama că era posibil, devenise o cinefilă pasionată, uitîndu-se

doar la pelicule inofensive. Timp îndelungat, orice grad de violență fusese insuportabil, dar în ultimii cîțiva ani reușise să se uite ocazional la filmele de groază, deși nu era genul ei preferat. Spre surpriza ei, încă nu era în stare să guste scenele sexy; ar fi crezut că violența ar fi fost mai greu de suportat pentru ea, chiar imposibil aproape, dar de fapt intimitatea scenelor îi dădea de furcă. Doctorului Ewell îi plăcuse să spună că nimeni nu ar trebui să pună bariere psihicului uman, iar ea constată, amuzată, că avea dreptate. Violența din viața ei se dovedise traumatică, devastatoare, în timp ce „sexul” fusese neplăcut, iar „scenele de dragoste” o făceau să stea cu ochii închiși pînă cînd se terminau.

Ieși din autostradă pe strada a patra și opri la stop, la capătul rampei de ieșire. Radioul era pe un post plăcut și respiră adînc, simțind cum muzica lentă și filmul se combinau într-o stare de mulțumire delicioasă...

...cuțitul se mișcă în jos, strălucind puternic. Cu un „fist” înfundat în timp ce lovea. Lama se ridică din nou...

Marlie se smuci înapoi, negînd fizic imaginea oribilă și reală care tocmai îi venise în minte.

– Nu, gemu ea ca pentru sine. Își putea auzi propria respirație, ascuțită și gîfîită. Nu, spuse din nou, deși știa că orice protest era zadarnic. Ținea mîinile încleștate pe volan, cu degetele albe, și nu era destul ca să se oprească din frisonul care o străbătea din cap pînă-n picioare. Privi încet cum mîinile începeau să-i tremure, în timp ce spasmele se intensificau.

„Plăcere sadică. Triumf. Mulțumire”. Se întîmpla din nou. Doamne, totul revenea! Se crezuse eliberată, dar nu era. Conștientizarea se apropia, creștea și știa din experiență că o va copleși. Pierzîndu-și aproape controlul, trase mașina pe dreapta ca să nu blocheze rampa de ieșire. Un claxon a atenționat-o cînd s-a apropiat prea mult de vehiculul de lîngă ea, dar zgomotul era distant, mut. Disperată, se opri la un stop și parcă, sperînd că va reuși să iasă complet din trafic, dar imaginea de coșmar îi reveni, lovind-o ca o lumină puternică.

Își lăsă mîinile să-i cadă neputincioase în poală. Stătea în mașină uitîndu-se drept înaintea, neclipind, nevăzînd, concentrîndu-și atenția în interior. Respirația i se precipită. Sunete hîrșuite începură să i se formeze în gît, dar ea nu le auzea. Își ridică încet mîna dreaptă din poală și o încleștă în pumn, de parcă strîngea ceva. Pumnul se răsuci violent de trei ori, într-un gest de înjunghiere. Apoi se calmă din nou, avînd fața la fel de inexpresivă ca aceea a unei statui, cu privirea fixă și goală. O bătaie în geam o făcu pe Marlie să-și revină. Confuză și extenuată, nu avu idee cine era timp de o secundă cumplită, sau unde era, ori ce se întîmpla. O lumină albastră, nepămînteană, îi bătea în ochi. Întoarse o privire năucă și mirată spre bărbatul aplecat care se uita pe fereastră bătînd în ea cu ceva luminos. Nu-l cunoștea, nu știa nimic. Era un străin care voia să se urce în mașina ei. O cuprinse o panică acută.

Apoi identitatea, blestemata de identitate îi reveni rapid și o aduse la realitate. Obiectul strălucitor pe care bărbatul îl folosea ca să bată în geam se transformase într-o rază de lumină. Recunoscu pe pieptul lui insigna, iar el, după vocea severă și încruntare, era un polițist. Mașina lui de patrulă era parcată lîngă a ei.

Imaginile de groază încă erau aproape, înspăimîntător de reale. Știa că trebuia să le blocheze sau ființa ei nu ar mai fi funcționat deloc. Era amenințată de un pericol vag, ca o memorie care dansa la suprafață, dar nu se cristaliza. Disperată, ea își risipi ceața confuziei și bîjbîi ca să deschidă fereastra, adunîndu-și toată puterea ca să ducă la îndeplinire acest mic act. Oboseala era adîncă, paralizîndu-i mușchii.

Aerul umed și cald intră pe fereastră. Ofițerul cerceta mașina cu lanterna.

– Care e problema, doamnă?

Ea se simți moale, dar chiar și așa reuși să spună altceva decît adevărul. Dacă-l spunea, ar fi fost bănuită imediat de

consum de droguri, probabil un halucinogen. Da, asta era; ăsta era pericolul vag pe care-l simțise. O noapte în închisoare pentru o persoană normală era destul de rău, iar în aceste condiții ar fi catastrofal. Nu avea idee cât timp trecuse, dar știa că trebuia să arate palidă și obosită.

- A... îmi pare rău, spuse. Pînă și vocea îi tremura. Disperată, căută o explicație plauzibilă: Sînt... sînt epileptică. Am început să simt amețeala și am tras pe dreapta. Cred că am avut o criză ușoară.

Lumina îi cercetă fața, jucîndu-se pe trăsăturile ei.

- Te rog, ieși din mașină, doamnă.

Tremuratul îi trecuse; nu știa dacă o vor ține picioarele. Dar ieși, ținîndu-se de ușa din față. Lumina albastră o orbea și ea își întoarse capul de la strălucire în timp ce rămase acolo în picioare, tremurînd vizibil.

- Pot să văd carnetul de conducere?

Genunchii i se înmuiară. Făcu un efort să-și găsească geanta și o vărsă imediat pe podea. Conținut inofensiv, slavă Domnului; nici măcar un flacon cu aspirină sau un pachet de țigări. Îi era teamă să ia medicamente chiar și după șase ani, fiindcă efectul mental putea fi imprevizibil.

Concentrîndu-se cu greu reuși să ridice portofelul și să scoată carnetul de șofer.

- Ai nevoie de ajutor? o întrebă el în cele din urmă.

- Nu, mă simt mai bine acum, în afară de faptul că tremur, spuse ea. Dinții îi clănțăneau. Nu locuiesc departe. O să mă pot duce acasă.

- Ai vrea să vin să te escortez ca să te asigur că ajungi cu bine?

- Da, te rog, spuse ea mulțumită.

Era dornică să spună oricîte minciuni ca să nu fie dusă la spital, dar asta nu însemna că nu mai raționa. Era incredibil de obosită, mai rău decît fusese vreodată. Și încă mai avea imaginea

de coșmar – amintire sau conștientizare, nu putea spune – ca să se ocupe de ea, dar și-o scoase din minte. Nu putea să se gîndească la asta; chiar acum trebuia să se concentreze asupra țelului ei de a rămîne coerentă, tare, funcțională, măcar pînă va ajunge acasă.

Polițistul o ajută să-și ridice lucrurile și în cîteva clipe ea a fost din nou la volan, conducînd cu grijă nemaipomenită, fiindcă fiecare mișcare era un efort teribil. De două ori se pomeni închizînd ochii, întunericul inconștientului ivindu-se.

Apoi ajunse acasă și întoarse în șosea. Reuși să iasă din mașină și-i făcu semn cu mîna polițistului. Se aplecă peste mașină, îl privi plecînd și doar cînd el dădu colțul intră în casă. Era în siguranță.

Cu mîini slabe și necooperante își puse cureaua genții în jurul gîtului ca să nu o scape. După o clipă în care își adună puterea o luă în direcția verandei. Nu avea forță. Se clătină ca un bețiv, cu pași șovăitori și vedere slabă. Fiecare mișcare deveni din ce în ce mai dificilă, în timp ce oboseala creștea ca un obiect viu, copleșindu-i mușchii și luîndu-i siguranța. Urcă cu grijă cele două trepte care duceau la verandă și care, în mod normal, nu cereau nici un efort. Încercă să ridice piciorul ca să facă primul pas, dar nu se întîmplă nimic. Pur și simplu nu-l putea face. Greutăți de fier îi atîrnau de glezne, trăgînd-o înapoi.

Începu să tremure, încă o reacție familiară, dintr-o altă viață. Știa că mai avea doar cîteva minute înainte să intre în casă și să leșine. Căzu greoaie în genunchi, simțind doar o senzație distantă. Își putea auzi respirația precipitată, greoaie, răsunînd slab. Încet, torturant, se ridică pe trepte, luptîndu-se pentru fiecare centimetru, ca să iasă din întuneric.

Ajunse la ușa de la intrare. Cheile. Avea nevoie de ele ca să intre. Nu putea gîndi. Ceața neagră din creierul ei era paralizantă. Nu-și amintea ce făcuse cu cheile. Erau în geantă? În mașina ei? Sau le scăpase? Nu se mai putea duce înapoi, nu va mai rămîne